

Θεέ μου, η μαμά τρελάθηκε. Όχι όπως τρελαίνεται συνήθως η μαμά. Τρελάθηκε κανονικά.

Η συνηθισμένη της τρέλα πάει κάπως έτσι: Λέει «Ας κάνουμε αυτή τη φοβερή δίαιτα χωρίς γλουτένη¹ που διάβασα στην *Daily Mail*!» και πάει και αγοράζει τρεις φραντζόλες ψωμί χωρίς γλουτένη. Το ψωμί είναι τόσο απαίσιο, που όλοι οι υπόλοιποι σιχαινόμαστε να το φάμε. Οπότε εμείς ξεκινάμε απεργία πείνας, η μαμά θάβει το δικό της σάντουιτς στο παρτέρι και την επόμενη εβδομάδα τρώμε και πάλι όλοι γλουτένη. Αυτή είναι η συνηθισμένη τρέλα της μαμάς. Τώρα όμως έχουμε να κάνουμε με κανονική τρέλα.

Η μαμά στέκεται μπροστά στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της που έχει θέα στο Ρόουζγουντ Κλόουζ, τον δρόμο μας. Ψέματα, δε στέκεται, το στέκεται ακούγεται

1. Σ.τ.Μ.: Η γλουτένη είναι μια πρωτεΐνη στην οποία ορισμένοι άνθρωποι έχουν ή φοβούνται ότι έχουν δυσανεξία.

πολύ φυσιολογικό, ενώ η μαμά δε φαίνεται καθόλου φυσιολογική. Παραπατάει και κοντεύει να κρεμαστεί απέξω, με βλέμμα κάπως σαλεμένο. Επίσης, κρατάει στα χέρια της τον υπολογιστή του αδερφού μου του Φρανκ. Ο υπολογιστής ισορροπεί επικίνδυνα στο περβάζι και τον βλέπω από στιγμή σε στιγμή να σκάει κάτω. Ο υπολογιστής των 950 ευρώ.

Το συνειδητοποιεί άραγε αυτό η μαμά; Εννιακόσια πενήντα ευρώ. Όλο λέει σ' εμάς ότι δεν αναγνωρίζουμε την αξία των χρημάτων. Όλο λέει «Έχετε μήπως ιδέα πόσο δύσκολα κερδίζονται αυτά τα δεκαπέντε ευρώ;» και «Δε θα σπαταλούσατε έτσι το ρεύμα, αν έπρεπε να το πληρώσετε μόνοι σας».

Κι όταν κάποιος κερδίζει 950 ευρώ κι ύστερα τα κάνει επίτηδες κομματάκια;

Αποκάτω μας, στην μπροστινή αυλή του σπιτιού, ο Φρανκ, με το μπλουζάκι του *Big Bang Theory*, τρέχει πέτρα δώθε πανικόβλητος, κρατώντας το κεφάλι με τα δυο του χέρια.

«Μαμά». Η φωνή του κάνει κοκοράκια, τόσο τρομοκρατημένος είναι. «Μαμά, αυτός είναι ο υπολογιστής μου».

«Το ξέρω ότι είναι ο υπολογιστής σου!» ουρλιάζει η μαμά σε υστερία. «Λες να μην το ξέρω;»

«Μαμά, σε παρακαλώ, μπορούμε να το συζητήσουμε λιγάκι;»

«Δοκίμασα να το συζητήσω μαζί σου» του αντιγυρίζει η μαμά. «Δοκίμασα να σε καλοπιιάσω, να σου φέρω επιχειρήματα, να σε ικετέψω, να σου βάλω μυαλό, να σε δωροδοκήσω... Όλα τα δοκίμασα! ΟΛΑ, Φρανκ!»

«Μα τον χρειάζομαι τον υπολογιστή μου!»

«Όχι, δεν τον χρειάζεσαι τον υπολογιστή σου!» ουρ-

λιάζει η μαμά, με τέτοια οργή που για μια στιγμή πετάγομαι τρομαγμένη.

«Θα τον πετάξει τον υπολογιστή η μαμά!» λέει ο Φίλιξ τρέχοντας στο γκαζόν και κοιτάζοντας προς τα πάνω, έξαλλος από χαρά και κατάπληξη. Ο Φίλιξ είναι ο μικρός μας αδερφός. Είναι τεσσάρων. Αντιμετωπίζει τα περισσότερα συμβάντα της ζωής με τον ίδιο συνδυασμό χαράς και κατάπληξης. Το φορτηγό στον δρόμο! Την κέτσαπ! Το μακρουλό πατατάκι! Η πιθανότητα να πετάξει η μαμά τον υπολογιστή από το παράθυρο είναι για κείνον άλλο ένα πράγμα στη λίστα με τα καθημερινά θαύματα.

«Ναι, και ο υπολογιστής θα σπάσει» του απαντάει απότομα ο Φρανκ. «Και δε θα ξαναπαίξεις ποτέ *Star Wars*, ποτέ!»

Το πρόσωπο του Φίλιξ παραμορφώνεται από μια γκριμάτσα απογοήτευσης και η μαμά κατακλύζεται από νέο κύμα οργής.

«Φρανκ!» ουρλιάζει. «Μην εκνευρίζεις τον αδερφό σου!»

Πλέον οι γείτονες από απέναντι, οι ΜακΝτάγκαν, έχουν βγει έξω και κοιτάζουν. Ο δωδεκάχρονος γιος τους, μάλιστα, ο Όλλι, φωνάζει «Όχιιιιι!» με το που βλέπει τι ετοιμάζεται να κάνει η μαμά.

«Κυρία Τέρνερ!» Διασχίζει τρέχοντας τον δρόμο ως την αυλή μας και σηκώνει το βλέμμα του ικετευτικά, όπως ο Φρανκ.

Καμιά φορά παίζει μαζί με τον αδερφό μου *Land of Conquerors* στον υπολογιστή, εφόσον δηλαδή ο Φρανκ έχει κέφια και εφόσον δεν έχει άλλον να παίξει. Και τώρα ο Όλλι φαίνεται πιο φρικαρισμένος ακόμα και από τον ίδιο τον Φρανκ.

«Σας παρακαλώ, κυρία Τέρνερ, μην τον σπάσετε τον υπολογιστή» λέει με τρεμάμενη φωνή. «Έχει μέσα σωσμένους όλους τους σχολιασμούς του Φρανκ από τα παιχνίδια. Είναι τόσο αστείοι». Γυρίζει στον Φρανκ. «Είναι φοβερά αστείοι».

«Φχαριστώ» μουρμουρίζει ο Φρανκ.

«Η μαμά σου είναι σαν...» Ο Όλλι ανοιγοκλείνει νευρικά τα βλέφαρα. «Είναι σαν τη Μαχήτρια Θεά της έβδομης πίστας».

«Σαν τι είμαι;» απαιτεί να μάθει η μαμά.

«Για κομπλιμέντο σου το είπε» της λέει απότομα ο Φρανκ, σηκώνοντας απηυδισμένος το βλέμμα ψηλά. «Θα το ήξερες αν είχες παίξει έστω και μία φορά. Της όγδοης πίστας» διορθώνει τον Όλλι.

«Σωστά» βιάζεται να συμφωνήσει ο Όλλι. «Της όγδοης».

«Δεν μπορείτε καν να μιλήσετε καλά καλά, να επικοινωνήσετε!» πετάγεται η μαμά. «Η ζωή, ξέρετε, δεν είναι απλώς μια σειρά από πίστες!»

«Μαμά, σε παρακαλώ» τη διακόπτει ο Φρανκ. «Θα κάνω ό,τι μου πεις. Θα βάζω τα πιάτα στο πλυντήριο. Θα παίρνω τη γιαγιά τηλέφωνο κάθε βράδυ. Θα...» Προσπαθεί απεγνωσμένα να σκεφτεί. «Θα πηγαίνω να διαβάζω στους κουφούς».

Να διαβάζει στους κουφούς; Καλά, ακούει τι λέει;

«Στους κουφούς;» ξεσπάει η μαμά. «Στους κουφούς; Δεν έχω καμία ανάγκη να διαβάζεις στους κουφούς! Εσύ είσαι ο μόνος κουφός εδώ μέσα! Δεν ακούς τίποτα απ' όσα λέω, έχεις μονίμως στ' αυτιά σου αυτά τα αναθεματισμένα τα ακουστικά...»

«Ανν!»

Γυρίζω και βλέπω τον μπαμπά να μπαίνει κι εκείνος

στον καβγά, ενώ ένας δυο γείτονες ακόμη βγαίνουν στις πόρτες τους να δουν τι συμβαίνει. Έχουμε γίνει επισήμως θέαμα στη γειτονιά.

«Ανν!» φωνάζει ξανά ο μπαμπάς.

«Άφησέ το σ' εμένα αυτό, Κρις» λέει η μαμά προειδοποιητικά κι εκείνος ξεροκαταπίνει. Ο μπαμπάς μου είναι ψηλός και γοητευτικός, σαν αυτούς τους τύπους στις διαφημίσεις αυτοκινήτων, και δείχνει σαν να 'χει το πάνω χέρι, αλλά κατά βάθος δεν είναι απ' αυτούς που επιβάλλονται.

Όχι, φέματα, αυτό ακούστηκε αρνητικό. Επιβάλλεται με πολλούς τρόπους, υποθέτω. Απλώς η μαμά επιβάλλεται ακόμα περισσότερο. Είναι δυναμική και αυταρχική και όμορφη και αυταρχική.

Είπα δύο φορές το «αυταρχική», ε;

Τέλος πάντων. Βγάλτε τα συμπεράσματά σας απ' αυτό.

«Το ξέρω ότι είσαι θυμωμένη, γλυκιά μου» λέει ο μπαμπάς καθησυχαστικά. «Μήπως όμως το παρακάνεις λίγο τώρα;»

«Το παρακάνω; Αυτός το παρακάνει. Είναι εθισμένος, Κρις!»

«Δεν είμαι εθισμένος!» φωνάζει ο Φρανκ.

«Λέω απλώς ότι...»

«Τι;» Η μαμά γυρίζει επιτέλους το κεφάλι της για να κοιτάξει κανονικά τον μπαμπά. «Τι λες;»

«Ότι, αν τον πετάξεις εκεί, θα κάνεις ζημιά στο αυτοκίνητο» λέει ο μπαμπάς με έναν μορφασμό. «Δεν τον πετάς λίγο πιο αριστερά;»

«Δεκάρα δε δίνω για το αυτοκίνητο! Προσπαθώ να του δώσω ένα μάθημα, από αγάπη, καταλαβαίνεις;» Σπρώχνει τον υπολογιστή έτσι ώστε να ισορροπεί ακόμα

πιο επικίνδυνα στο περβάζι, και όλοι –ακόμα και οι γείτονες– κρατάμε την αναπνοή μας.

«Από αγάπη;» ουρλιάζει ο Φρανκ στη μαμά. «Αν μ' αγαπούσες, δε θα μου έσπαγες τον υπολογιστή!»

«Κι εσύ αν μ' αγαπούσες, Φρανκ, δε θα σηκώνόσουν στις δύο τη νύχτα, πίσω από την πλάτη μου, για να παίζεις ονλάιν με ανθρώπους από την Κορέα!»

«Σηκώθηκες στις δύο τη νύχτα;» ρωτάει τον Φρανκ ο Όλλι με γουρλωμένα μάτια.

«Έκανα εξάσκηση» απαντάει ο Φρανκ ανασηκώνοντας τους ώμους. «Έκανα εξάσκηση» επαναλαμβάνει με έμφαση προς το μέρος της μαμάς. «Κοντεύει το τουρνουά! Κι εσύ πάντα μου έλεγες ότι πρέπει να βάζω στόχους στη ζωή! Ορίστε, βάζω!»

«Το να παίζεις *Land of Conquerors* δεν είναι στόχος! Ω Θεέ μου, ω Θεέ μου...» Η μαμά χτυπάει το κεφάλι της στον υπολογιστή. «Τι έχω κάνει λάθος;»

«Α, γεια σου, Όντρεϋ» λέει ο Όλλι, συνειδητοποιώντας ξαφνικά την παρουσία μου. «Πώς πας;»

Αποτραβιέμαι από το παράθυρο του δωματίου μου τρομοκρατημένη. Το παράθυρό μου είναι χωμένο σε μια γωνιά και υπό κανονικές συνθήκες κανείς δε θα έπρεπε να με παίρνει χαμπάρι. Πόσο μάλλον ο Όλλι, ο οποίος είμαι σίγουρη ότι με γουστάρει λίγο, παρόλο που είναι δύο χρόνια μικρότερος και μετά βίας μου φτάνει ως το στήθος.

«Κοιτάξτε, η διασημότητα!» πετάγεται ο Ρομπ, ο μπαμπάς του Όλλι. Με φωνάζει «διασημότητα» εδώ και έναν μήνα περίπου, παρόλο που και η μαμά και ο μπαμπάς τού έχουν ζητήσει, ξεχωριστά ο καθένας, να σταματήσει. Εκείνος το βρίσκει αστείο και θεωρεί ότι οι γονείς μου δεν έχουν καμία αίσθηση του χιούμορ. (Έχω παρατηρή-

σει ότι οι άνθρωποι μπερδεύουν συχνά την «αίσθηση του χιούμορ» με τη «βλακώδη αναισθησία».)

Αυτή τη φορά ωστόσο έχω την αίσθηση πως ούτε η μαμά ούτε ο μπαμπάς άκουσαν, έστω και στο ελάχιστο, το φοβερό αστεϊάκι του Ρομπ. Η μαμά ρωτάει ακόμα κλαψιάρικα «Μα τιιιι έχω κάνει λάθος;» και ο μπαμπάς την κοιτάζει ανήσυχος με την άκρη του ματιού του.

«Τίποτα δεν έχεις κάνει λάθος!» φωνάζει κάποια στιγμή. «Όλα μια χαρά είναι! Κατέβα λίγο, αγάπη μου, να πιεις ένα ποτό. Άσε κάτω τον υπολογιστή... προς το παρόν» προσθέτει βιαστικά, βλέποντας το ύφος της. «Μπορείς να τον πετάξεις από το παράθυρο λίγο πιο μετά».

Η μαμά δεν κουνιέται ρούπι. Ο υπολογιστής παλαντζάρει ακόμα πιο επικίνδυνα πάνω στο περβάζι και ο μπαμπάς τινάζεται τρομαγμένος. «Σκέφτομαι το αυτοκίνητο, γλυκιά μου... Μόλις το ξεπληρώσαμε...» Πηγαίνει προς το αυτοκίνητο και απλώνει τα χέρια του σαν να θέλει να το προστατεύσει από κατολίσθηση τεχνολογικού εξοπλισμού.

«Φέρτε μια κουβέρτα!» λέει ο Όλλι ζωντανεύοντας ξαφνικά. «Να σώσουμε τον υπολογιστή! Χρειαζόμαστε μια κουβέρτα. Θα κάνουμε έναν κύκλο...»

Η μαμά δείχνει σαν να μην τον ακούει. «Σε θήλασα!» τσιρίζει στον Φρανκ. «Σου διάβαζα το *Winnie-the-Pooh*! Και το μόνο που ήθελα ήταν έναν ισορροπημένο γιο που θα ενδιαφερόταν για το διάβασμα και για την τέχνη και για την ύπαιθρο και για τα μουσεία, ίσως και για κάποιο αγωνιστικό άθλημα...»

«Αγωνιστικό άθλημα είναι το LOC!» φωνάζει ο Φρανκ. «Δεν έχεις ιδέα γι' αυτό το παιχνίδι! Είναι πολύ σοβαρή υπόθεση! Το ξέρεις ότι το έπαθλο στο διεθνές τουρνουά

του LOC φέτος στο Τορόντο είναι έξι εκατομμύρια δολάρια;»

«Όλο έτσι μας λες!» ξεσπάει η μαμά. «Και λοιπόν τι; Μήπως θα το κερδίσεις; Θα κάνεις την τύχη σου, νομίζεις;»

«Μπορεί». Ο Φρανκ την κοιτάζει θυμωμένος. «Αν κάνω αρκετή εξάσκηση».

«Σύνελθε, Φρανκ!» Η φωνή της αντηχεί στον δρόμο, διαπεραστική και κάπως τρομαχτική. «Δε θα πάρεις μέρος στο διεθνές τουρνουά, ούτε θα κερδίσεις το καταραμένο το έπαθλο ούτε θα βγάζεις το ψωμί σου παίζοντας παιχνίδια στον υπολογιστή! ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ, ΑΚΟΥΣ;»

Έναν μήνα νωρίτερα

Όλα ξεκίνησαν από την *Daily Mail*. Πολλά πράγματα στο σπίτι μας ξεκινάνε από την *Daily Mail*.

Η μαμά κουνιέται ανήσυχα στην καρέκλα της όπως συνήθως. Έχουμε τελειώσει το βραδινό, έχουμε μαζέψει το τραπέζι κι εκείνη διαβάζει την εφημερίδα της πίνοντας ένα ποτήρι κρασί –«η δική μου ώρα», έτσι το λέει– και έχει κολλήσει σε ένα άρθρο. Πάνω από τον ώμο της διαβάζω τον τίτλο:

**ΟΧΤΩ ΣΗΜΑΔΙΑ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΘΙΣΜΕΝΟ ΣΤΑ ΒΙΝΤΕΟΓΚΕΪΜΣ**

«Ω Θεέ μου» την ακούω να μουρμουρίζει. «Ω Θεέ μου». Διατρέχει με το δάχτυλό της τη λίστα και βαριανασαίνει. Σκύβω λίγο να δω, και το μάτι μου σκαλώνει σε έναν υπότιτλο:

7. Ευερεθιστότητα και κυκλοθυμία

Χα. Χα. Χα.

Το ψεύτικο γέλιο μου είναι αυτό, σε περίπτωση που δεν το κατάλαβες.

Δηλαδή, σοβαρά τώρα, κυκλοθυμία; Μισό λεπτό. Κι ο Τζέιμς Ντιν ήταν κυκλοθυμικός στο *Επαναστάτης* χωρίς αιτία (έχω την αφίσα· η καλύτερη αφίσα ταινίας έβερ, η καλύτερη ταινία έβερ, ο πιο σέξι πρωταγωνιστής έβερ – γιατί, γιατί, γιατί να πεθάνει;). Αυτό σημαίνει ότι ο Τζέιμς Ντιν ήταν εθισμένος στα βιντεογκέιμ; Εχμ...

Ακριβώς. Δε νομίζω.

Δεν έχει όμως κανένα νόημα να πω κάτι απ' όλα αυτά στη μαμά, γιατί όλα αυτά είναι συμπεράσματα της λογικής και η μαμά μου δεν πιστεύει στη λογική, πιστεύει στα ωροσκόπια και στο πράσινο τσάι. Α, ναι, πιστεύει και στην *Daily Mail*.

ΟΧΤΩ ΣΗΜΑΔΙΑ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ Η ΜΑΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΘΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ *DAILY MAIL*:

1. Τη διαβάζει κάθε μέρα.
2. Πιστεύει ότι κι αν γράφει μέσα.
3. Αν προσπαθήσεις να την πάρεις από κοντά της, την τραβάει πίσω απότομα και λέει «Άσ' την κάτω!», λες και προσπάθησες να της πάρεις το νεογέννητο μικρό της.
4. Όποτε δημοσιεύει κάποια δυσοίωνη είδηση σχετικά με την έλλειψη βιταμίνης D, μας βάζει όλους να γδυθούμε και να κάνουμε «ηλιοθεραπεία». (Ας το πούμε καλύτερα «χρυοθεραπεία».)

5. Όποτε δημοσιεύει κάποια δυσοίωνα είδηση σχετικά με το μελάνωμα, μας βάζει όλους να πασαλειφτούμε με αντηλιακό.
6. Όποτε δημοσιεύει κάποια είδηση σχετικά με την «κρέμα προσώπου που κάνει στ' αλήθεια ό,τι υπόσχεται», την παραγγέλνει αμέσως. Τύπου βγάζει το iPad και την παραγγέλνει επιτόπου.
7. Αν είναι διακοπές και δε βρίσκει την εφημερίδα, παθαίνει σύνδρομο στέρησης. Εκεί να δεις ευερεθιστότητα και κυκλοθυμία.
8. Μια φορά είχε προσπαθήσει να την κόψει για τη Σαρακοστή. Άντεξε μέχρι τα μισά του πρωινού.

Τέλος πάντων. Για την τραγική εξάρτηση της μαμάς μου δεν μπορώ να κάνω τίποτα, εκτός από το να ελπίζω ότι δε θα προκαλέσει κάποια τεράστια ζημιά στη ζωή της. (Έχει ήδη προκαλέσει μεγάλη ζημιά στο καθιστικό μας, αφότου η μαμά διάβασε ένα άρθρο από τη στήλη «Διακόσμηση» με τίτλο «Πώς να βάψετε μόνοι σας τα έπιπλά σας».)

Μπαίνει λοιπόν ο Φρανκ στην κουζίνα, με το μπλουζάκι του που γράφει «MONTAPΩ, ΑΡΑ ΥΠΑΡΧΩ», τα ακουστικά στα αυτιά και το κινητό του στο χέρι. Η μαμά κατεβάζει την εφημερίδα και τον κοιτάζει σαν να έφυγε ξαφνικά ένα πέπλο μπροστά από τα μάτια της.

(Ποτέ μου δεν την κατάλαβα αυτή την έκφραση. Τι πέπλο; Τέλος πάντων. Δεν έχει σημασία.)

«Φρανκ» του λέει. «Πόσες ώρες έχεις παίξει παιχνίδια στον υπολογιστή αυτή την εβδομάδα;»

«Τι εννοείς όταν λες “παιχνίδια”;» ρωτάει ο Φρανκ, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το κινητό του.

«Τι;» Η μαμά με κοιτάζει απορημένη κι εγώ ανασηκώνω τους ώμους. «Ξέρεις τι εννοώ. Παιχνίδια. Στον υπολογιστή. Πόσες ώρες; Φρανκ!» φωνάζει, βλέποντας ότι εκείνος δεν κάνει καμία κίνηση για ν' απαντήσει. «Πόσες ώρες; Βγάλε αυτά τα πράγματα απ' τα αυτιά σου!»

«Τι;» λέει ο Φρανκ, βγάζοντας τα ακουστικά. Ανοίγει τα βλέφαρα σαν να μην άκουσε την ερώτησή της. «Είναι σημαντικό τώρα αυτό;»

«Ναι, είναι σημαντικό!» τον κόβει η μαμά εκνευρισμένη. «Θέλω να μου πεις πόσες ώρες περνάς την εβδομάδα παίζοντας παιχνίδια στον υπολογιστή. Τώρα. Κάνε την πρόσθεση».

«Δεν μπορώ» λέει ήρεμα ο Φρανκ.

«Δεν μπορείς; Τι θα πει δεν μπορείς;»

«Δεν ξέρω σε τι αναφέρεσαι» λέει ο Φρανκ με προσποιητή υπομονή. «Εννοείς παιχνίδια στον υπολογιστή κυριολεκτικά ή βάζεις μέσα και όλα τα παιχνίδια που παίζονται σε οθόνη, μαζί με το Xbox και το Playstation; Εννοείς και τα παιχνίδια που παίζω στο κινητό; Εξήγησέ μου».

Πόσο ηλίθιος είναι ο Φρανκ; Δε βλέπει ότι η μαμά είναι στη φάση πριν από τη μεγάλη έκρηξη;

«Εννοώ οτιδήποτε σου καταστρέφει τον εγκέφαλο!» του λέει κραδαίνοντας την *Daily Mail*. «Συνειδητοποιείς πόσους κινδύνους κρύβουν αυτά τα παιχνίδια; Συνειδητοποιείς ότι δεν αφήνουν τον εγκέφαλό σου να αναπτυχθεί φυσιολογικά; Τον εγκέφαλό σου, Φρανκ! Το πιο πολύτιμο όργανο στο σώμα σου».

Ο Φρανκ αφήνει να του ξεφύγει ένα ειρωνικό γελάκι,

που με κάνει κι εμένα να βάλω τα γέλια. Έχει πολλή πλάκα ο Φρανκ, εδώ που τα λέμε.

«Το προσπερνάω αυτό» λέει η μαμά ξερά. «Απλώς αποδεικνύει αυτό ακριβώς που έλεγα».

«Όχι, κάνεις λάθος» κάνει ο Φρανκ και ανοίγει το ψυγείο. Βγάζει ένα κουτί σοκολατούχο γάλα και το πίνει όλο κατευθείαν, χωρίς ποτήρι, πράγμα εντελώς αηδιαστικό.

«Μην το κάνεις αυτό!» του λέω θυμωμένη.

«Έχει κι άλλο κουτί, χαλάρωσε».

«Αποδώ και πέρα μπαίνει όριο στις ώρες που θα παίζεις, νεαρέ μου». Η μαμά χτυπάει την εφημερίδα στο τραπέζι για να δώσει έμφαση. «Βαρέθηκα πια».

Νεαρέ μου. Αυτό σημαίνει ότι θα βάλει και τον μπαμπά στον καβγά. Όποτε αρχίζει τα νεαρέ μου και νεαρή μου, την επόμενη μέρα γίνεται πάντα και κάποιος φριχτό οικογενειακό συμβούλιο, στο οποίο ο μπαμπάς προσπαθεί να υποστηρίξει τη μαμά σε όλα όσα λέει, ακόμα κι αν ο ίδιος δεν μπορεί να παρακολουθήσει ούτε τα μισά.

Τέλος πάντων, δεν είναι δικό μου πρόβλημα αυτό.

* * *

Δεν ήταν μέχρι το βράδυ δηλαδή, που η μαμά όρμησε στο δωμάτιό μου απαιτώντας να μάθει. «Όντρεϋ, τι είναι το *Land of Conquerors*;»

Σηκώνω τα μάτια από το *Grazia*, το περιοδικό που διάβαζα, και την παρατηρώ. Είναι στην τσίτα. Τα μάγουλά της είναι κατακόκκινα και το δεξί της χέρι είναι σφιγμένο, λες και είχε αγκυλωθεί κρατώντας το ποντίκι του υπολογιστή. Έφταχνε στο Google για «εθισμό σε βιντεογκέιμς», είμαι σίγουρη γι' αυτό.

«Ένα παιχνίδι».

«Το ξέρω ότι είναι παιχνίδι» μου απαντάει απηυδισμένη. «Γιατί όμως ο Φρανκ το παίζει όλη την ώρα; Εσύ δεν το παίζεις όλη την ώρα, έτσι δεν είναι;»

«Όχι». Έχω παίζει LOC και πραγματικά δεν καταλαβαίνω προς τι αυτή η εμμονή. Μια δυο ώρες, και πολύ του είναι.

«Λοιπόν; Τι το φοβερό έχει;»

«Ε, ξέρεις». Κάνω μια παύση να σκεφτώ. «Είναι συναρπαστικό. Κερδίζεις ανταμοιβές. Και οι ήρωες καλοί είναι. Τα γραφικά είναι φανταστικά και πριν από λίγες μέρες βγήκε κι αυτή η καινούρια ομάδα πολεμιστών που έχει νέες ικανότητες, οπότε...» Ανασηκώνω τους ώμους.

Η μαμά φαίνεται πιο μπερδεμένη από ποτέ. Το πρόβλημα είναι ότι δεν παίζει παιχνίδια. Οπότε είναι σχεδόν αδύνατο να της δώσει κανείς να καταλάβει τη διαφορά μεταξύ, ας πούμε, του LOC 3 και του Pacman από το 1985.

«Υπάρχει και στο YouTube» της λέω σε μια ξαφνική αναλαμπή. «Έχει και σχολιασμό. Περίμενε».

Ενώ φάχνω το βίντεο στο iPad, η μαμά κάθεται και ρίχνει μια ματιά τριγύρω στο δωμάτιό μου. Προσπαθεί να το παίζει χαλαρή, αλλά νιώθω τα μικρά γαλάζια μάτια της να σκανάρουν όλα μου τα πράγματα ψάχνοντας... τι άραγε; Τα πάντα και τίποτα. Στην πραγματικότητα έχουμε πολύ καιρό να κάνουμε κάτι χαλαρό με τη μαμά. Τα πάντα είναι φορτισμένα τελευταία.

Αυτό είναι ένα από τα πιο θλιβερά πράγματα που μας έχουν συμβεί. Δεν μπορούμε πια να συμπεριφερθούμε φυσιολογικά ο ένας στον άλλο. Με το παραμικρό που θα πω, η μαμά αρχίζει το ψείρισμα, πολλές φορές χωρίς να το καταλαβαίνει. Ο εγκέφαλός της παθαίνει αμόκ. Τι ση-

μαίνει αυτό; Είναι καλά η Όντρεϋ; Τι πραγματικά εννοεί η Όντρεϋ;

Τη βλέπω να κοιτάζει προσεκτικά ένα παλιό σκισμένο τζιν που είναι πεταμένο στην καρέκλα μου, λες και κρύβει κάποιο σκοτεινό μυστικό. Ενώ το μόνο μυστικό που κρύβει είναι το εξής: δε μου κάνει πια. Έχω ψηλώσει καμιά δεκαριά πόντους από πέρυσι, κάτι που σημαίνει ότι είμαι πια γύρω στο ένα εβδομήντα. Αρκετά ψηλή για δεκατεσσάρων χρονών. Μου λένε συχνά ότι μοιάζω στη μαμά, αλλά δεν είμαι τόσο όμορφη όσο εκείνη. Τα μάτια της είναι καταγάλανα. Σαν μπλε διαμάντια. Τα δικά μου είναι ξεπλυμένα – όχι ότι φαίνονται και πολύ αυτή τη στιγμή.

Για να σε βοηθήσω να με φανταστείς, είμαι αρκετά αδύνατη, αρκετά συνηθισμένη και φοράω μαύρο φανελάκι και στενό τζιν. Φοράω επίσης μαύρα γυαλιά όλη την ώρα, ακόμα και στο σπίτι. Είναι... Τέλος πάντων. Ένα χούι. Το χούι μου μάλλον. Εξού και τα πειράγματα περί «διασημότητας» από τον γείτονά μας τον Ρομπ. Με είδε με τα μαύρα γυαλιά να βγαίνω από το αυτοκίνητο μέσα στη βροχή και άρχισε τα «Προς τι τα γυαλιά; Η Αντζελίνα Τζολί είσαι;».

Δεν προσπαθώ να το παίξω κουλ. Έχω λόγο.

Τον οποίο, φυσικά, θέλεις να μάθεις τώρα, ε; Λογικό.

Τέλος πάντων, είναι κάπως προσωπικός. Δεν είμαι σίγουρη ότι είμαι έτοιμη να σου τον πω. Ακόμα. Μπορείς να με πεις και παράξενη αν θες. Ένα σωρό κόσμος το λέει.

«Ορίστε». Βρίσκω ένα βίντεο από μια μάχη του LOC όπου σχολιάζει ο «Άρτσυ». Ο Άρτσυ είναι ένας γιουτιούμπερ από τη Σουηδία – φτιάχνει κάποια βίντεο με τα οποία τρελαίνεται ο Φρανκ. Συνήθως δείχνουν τον Άρτσυ

να παίζει LOC και ταυτόχρονα να κάνει αστεία σχόλια πάνω στο παιχνίδι, και, όπως ήταν αναμενόμενο, μου παίρνει ώρες να εξηγήσω στη μαμά το σκηνικό.

«Μα γιατί να παρακολουθεί κανείς κάποιον άλλο να παίζει;» ρωτάει συνεχώς, μπερδεμένη. «Γιατί; Δεν είναι το απόλυτο χάσιμο χρόνου;»

«Ουφ. Τέλος πάντων». Ανασηκώνω τους ώμους. «Αυτό είναι το LOC».

Για μια στιγμή απλώνεται σιωπή. Η μαμά κοιτάζει επίμονα την οθόνη, σαν γέρος καθηγητής που προσπαθεί να αποκρυπτογραφήσει κάποιον αρχαίο αιγυπτιακό κώδικα. Ξαφνικά γίνεται μια τεράστια έκρηξη κι εκείνη τινάζεται προς τα πίσω.

«Μα γιατί πρέπει συνεχώς να σκοτώνονται; Αν έφτιαχνα εγώ ένα παιχνίδι, θα είχε να κάνει με ιδέες. Με πολιτική. Με σοβαρά ζητήματα. Ναι! Γιατί όχι δηλαδή;» Καταλαβαίνω ότι στο μυαλό της έχει ξεπηδήσει μια καινούρια ιδέα. «Τι θα 'λεγες για ένα παιχνίδι που θα λεγόταν *Συζήτηση*; Θα μπορούσαμε να κρατήσουμε το στοιχείο του ανταγωνισμού, αλλά να κερδίζεις πόντους επιχειρηματολογώντας!»

«Να γιατί δεν είμαστε απιθανικομυριούχοι» λέω, σαν να απευθύνομαι σε κάποιον τρίτο.

Ετοιμάζομαι ν' αρχίσω να φάχνω για άλλο βίντεο, όταν ορμάει στο δωμάτιο ο Φίλιξ.

«*Candy Crush!*» λέει ενθουσιασμένος με το που βλέπει το iPad. Η μαμά τινάζεται τρομοκρατημένη.

«Πού το ξέρει αυτό;» απαιτεί να μάθει. «Κλείσ' το. Δε θ' αντέξω κι άλλον εθισμένο στην οικογένεια!»

Ουπς. Μπορεί εγώ να ήμουν εκείνη που έμαθε στον Φίλιξ το *Candy Crush*. Όχι ότι ξέρει να παίζει κανονικά.

Σβήνω το iPad και ο Φίλιξ το κοιτάζει καταρρακωμέ-

νος. «Candy Crush!» τσιρίζει. «Θέλω να παίξω Candy Cruuuuush!»

«Είναι χαλασμένο, Φίλιξ». Κάνω ότι πατάω το κουμπί του iPad. «Βλέπεις; Χάλασε».

«Χάλασε» επιβεβαιώνει και η μαμά.

Ο Φίλιξ κοιτάζει μία εμάς και μία το iPad. Καταλαβαίνεις ότι το μυαλό του δουλεύει όσο πυρετωδώς του επιτρέπουν τα εγκεφαλικά κύτταρα τετράχρονου που διαθέτει. «Να αγοράσουμε μια πρίζα» προτείνει, ζωντανά ξαφνικά, και αρπάζει το iPad. «Μπορούμε να αγοράσουμε μια πρίζα και να το φτιάξουμε».

«Είναι κλειστό τώρα το μαγαζί με τις πρίζες» λέει η μαμά χωρίς δισταγμό. «Τι κρίμα! Θα πάμε αύριο. Και τώρα μάντεψε! Θα φάμε ψωμάκι με Νουτέλα!»

«Ψωμάκι με Νουτέλα!» Στο μουτράκι του Φίλιξ αστράφτει ένα χαμόγελο όλο δόντια. Σηκώνει τα χέρια του και η μαμά τού παίρνει το iPad και το δίνει σ' εμένα. Πριν περάσουν πέντε δευτερόλεπτα, το έχω κρύψει πίσω από ένα μαξιλάρι στο κρεβάτι.

«Πού πήγε το Candy Crush;» Ξαφνικά ο Φίλιξ συνειδητοποιεί την απουσία του και κατσοφιιάζει.

«Δεν είπαμε ότι θα το πάμε στο μαγαζί με τις πρίζες;» λέει αμέσως η μαμά.

«Στο μαγαζί» λέω κι εγώ κουνώντας το κεφάλι. «Αλλά τώρα εσύ θα φας ψωμάκι με Νουτέλα! Πόσες φέτες θα φας;»

Ο καημένος ο Φίλιξ. Αφήνει τη μαμά να τον βγάλει από το δωμάτιο – δείχνει ακόμα κάπως απορημένος. Η απόλυτη χειραγώγηση. Αυτά παθαίνεις όταν είσαι τεσσάρων. Βάζω στοίχημα ότι η μαμά πολύ θα ήθελε να εφαρμόσει το ίδιο κόλπο και στον Φρανκ.